

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ.
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 150 Lei la an.

Redactor responsabil:
Dr. SEBASTIAN STANCA
Telefon 13—74

Nr. 2690—924 Pres.

NICOLAE

**din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.**

Preacucernicilor protopopi, Cucernicilor preoți și tuturor dreptcredincioșilor creștini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului: har și pace dela Dumnezeu, Părintele Ceresc, iar dela Noi salutare și binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

„Să ne curățim simțirile și să vedem pe Christos strălucind, cu neapropiata lumină a învierii“.

(Canonul Paștilor.)

Iubiți Creștini și fil sufletești!

Iarăș ni-se îmbie, iubiților fii sufletești, un prilej bun de a ne apropia cu evlavie de sfintele noastre altare, și acolo să ne întărim în credința noastră strămoșească, mărturisită în Simbolul alcătuit la Nicea: „Și a înviat a treia zi după Scripturi“.

Crucea pe care a pățimit Christos și mormântul din care a înviat sunt stâlpii cei mai puternici ai credinței noastre. Aceasta credință o au propovăduit Apostolii după ce s'au recules din groaza ce-i cuprinsese și după ce au văzut cu ochii lor, că Christos a biruit moartea și după ce și cel necredincios punând mâinile în ranele cuelor s'a desmetecit și a crezut în sfântu înviere.

Această pastorală preoții noștri o vor ceti dreptcredincioșilor în una din zilele praznicului sf. Învierii a Domnului.

Prin învierea lui Christos ni-s'a garantat și învierea noastră, cum și vieța vecinică, pe care creștinii sunt datori să o pregătească și să stăruie a o ajunge.

Clipele grele prin cari a trecut Mântuitorul, suferind cele mai mari dureri și umilințe, ne vor da și noauă tărie în ziua năcazului, ca să ne alipim cu toată ființa noastră de biserica lui Christos și de legea care o a pecetluit cu scump sângele Său. Cei mai mulți credincioși așteaptă ziua învierii curățiți de păcatele vechi, mărturisii și împărtașiți cu trupul și cu sângele Domnului, pentru ca să poată prăsnui ziua cea mare. Vor fi, durere, și leneși și vor fi și nepăsători, vor fi și păcătoși incorigibili, pentru cari ziua învierii nu înseamnă decât niște vestminte noi așezate pe trup vechiu, — odihnă dela lucru și ceva gustare mai bogată ca în alte zile. Mare și neiertată rătăcire acest fel de gândire usuratică. Pentru aceștia Isus n'a înviat, pentru aceștia praznicul nu este decât mormânt spoit.

Adevărata zi a învierii Domnului o pot prăs-

nui numai sufletele curate, oamenii, cari la zile mari se lapadă de grija cea lumească și caută cu ori-ce preț îndreptarea lor și a vieții lor și mai ales cei-ce arată pocăință și părere de rău pentru păcatele lor.

Și o îndreptare este mult dorită, pentru-că scăderile, cari se furisează în sufletul oamenilor, sunt ca nisipul mării, tot mai mari și tot mai grele. Multe ni-le-a adus pe cap războiul, multe străinii fără de lege, cari au tot interesul să ne coplesească cu stricăciuni și să ne cufunde în mocirla păcatului.

Ne vom opri din acest prilej la unele, cari rod la rădăcina vieții noastre naționale și pe cari credem că e bine tocmai la ziua învierii să le alungăm dintre deprinderile noastre.

Una din cele multe este și patima beției. Câte mizerii nu aduce aceasta în familie, în sat și în țara întreagă. Câtă sărăcie nu se așterne pe urma ei? câtă lipsă, câtă rușine, câte crime ordinare, bătăi și omoruri nu sunt izvorul nesecat al acestei patimi urite, cari desbracă pe om de chipul și asemănarea lui Dumnezeu și îl fac rob păcatului, rob al desfriului?

Pre câți oameni nu i-a scos din casa părintească și le-a pus în mână bățul pribegiei și al drumului preste țări și mări, între oameni străini de alte limbi, în fumul fabricelor în loc de aerul curat dela țară în care au văzut lumina zilei?

Nu aflăm moment mai potrivit, ca ziua învierii Domnului, să chemăm pe poporul nostru iubit la viață nouă, la viață curată și neprihănită, la înviere.

Înviere sufletească, înviere plină de nădejdi, înviere în economie, înviere în cinste, în pace și în iubire către Dumnezeu și aproapele.

Nu vrem să fie sărbătorile noastre izvor de certuri, de bătăi prin cele crișme, cari aduc numai sărăcie în casă.

Vrem duh nou, dătător de viață, simfiri curate și curățite, ca să vedem lumina, să vedem pe Christos strălucind și sălășluindu-se în casele noastre și în toate economiile noastre.

Christos a suferit pentru neamul omenesc întreg chinurile morții celei năi cumplite și ar trebui să înțelegem mai mult ca ori când, că chiar al nostru neam stă foarte departe de împărăția binelui, a fericirii vremelnice și vecinice, Nemulțămirea se produce mai mult prin viața necrestinească, care o trăiește foarte mulți.

Întunerecul la sate este o urmare a păcatului, a risipei, a neînțelegerii, a urei și a pismei ce bântuie între frați.

Sate și ținuturi întregi au pus făgăduință, că vor urma povețelor lui Christos cu tot sufletul. Acolo biserica e podoaba satului, înflorește școala, acolo învățătorii găsesc teren prielnic, casele culturale ies ca din sudoarea credincioșilor să nu se ingrase dinșmanii credinței și ai legii lui Christos.

Să nu facem, iubitorilor fii sufletești, ca poporul izraélitean, care cu 6 zile înainte a primit pe Christos cu ramuri și cu covoare asternute la picioare și apoi să strigăm „ial, ial, restigneste-l”, — ci să fim creștini în înțelesul cel mai frumos al cuvântului. Prin faptele noastre, prin viața noastră, prin cumpătul nostru să ne declarăm una cu Isus Christos, a Cărui înviere o prăsnuim.

Atunci vor lipsi din casele noastre, din bisericile noastre gâlcevile, lucruri bune vor izvorii pe urma învierii noastre și în câțiva ani numărul neștiutorilor de carte, numărul cerșitorilor, numărul bătașilor și oamenilor parazitari și leneși va dispărea de pe plaiurile noastre, înviind împărăția lui Dumnezeu, împărăția binelui, împărăția păcii și a dragostei creștinești.

Ce folos va avea omul, dacă va dobândi lumea și va pierde sufletul său, — sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său, ne înveță sfânta scriptură, cea carte dumnezeiască, cu învățături bogate și folositoare.

Din ea să ne răcorim sufletul, din ea să căutăm izvorul dătător de viață și din ea să tindem la premenirea vieții noastre sufletești.

Nicăiri nu vom afla întărire în nevoile noastre și nu vom găsi mai multă nădejde pentru năcazurile cari apasă umerii noștri.

Ce folos, că mulțimea, marea mulțime a popoului nostru, ținut în lanțurile robiei întunerecului sute de ani, pare că așa greu și atât de târziu începe a înțelege glasul vremii: „Lununează-te și vei fi”.

Nici acum nu prețuim școala cum trebuie, mai avem încă câteva sate, în cari n'a străbătut puterea slovei și dragostea către carte.

Cătră aceștia și mai ales cătră aceștia ne îndreptăm și azi glasul Nostru de păstotr sufletesc, poftindu-i să ia aminte glasul vremii și să revină din moarte la viață.

Să facă jertfe pentru băieții și fetițele lor,

dându-le merinde de vieață hrana sufletului, care este cartea și slova românească.

Până-ce nu vom urma acestor povete izvo-rite din dragostea păstorului către turma sa credincioasă, învierea întârzie, păcatul se res-țată pe meleagurile noastre și întunerecul co-pleșeste fânțe nevinovate. Astfel de părinți in-zădar așteaptă în mormânt cu să le vie fiii, și ficele cu flori, — cu lumânări și cu rugăciuni pentru sufletul lor, aceștia nu vor veni, pentru-că n'au avut parte de creșterea, care erau da-tori părinții să le-o dea.

Să ne facem deci, iubitorilor, datoria de creștini și „darul Domnului nostru Isus Christos și dra-gostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea sfân-tului Duh va fi cu voi cu toți“. Amin.

Dat în Cluj, în reședința Noastră episcopoes-că la sărbătorile învierii Domnului din anul 1924.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor :

Nicolae Ivan m. p.

Episcop.

Schițe pentru predici

Ziua învierii

Mare este durerea omului care pierde ceea ce îi este mai scump. Dar și mai mare bucuria re-găsirii. Durerea uconicilor la moartea lui Isus. Natura însăși a jelit, ceriul întunecat, fulgere trăsnete, catapitcasma bisericeii, cutremur. Bu-curia învierii. Nădejdi mari, curaj pentru biru-ință. Bucuria este a tuturor, deci și pentru noi.

1. Prin înviere s'a pecetluit adevărul legii lui Isus. D-zeu a săvârșit minuni prin profeți. Daniil, Moise, apostoli. Face și azi minuni. Cea mai mare e învierea lui Isus. El însuși a profe-țit-o: Mat. 12. 39—40, Marcu 10. 33—34, Ion 2. 19. Isus întemeiază legea sa pe înviere. A-ceasta au văzut-o apostolii și ucenicii. Numai așa au putut săvârși fapte minunate convinși fiind de acest adevăr. Au crezut și mucenicii în mărturiile apostolilor și bucuroși și-au jertfit vieața pentru Isus. De n'ar fi adevărată învi-erea toată legea lui Isus n'ar fi putut sta. Cor. I. 15. 13—19. Rom. 1. 4.

2. Învierea ne arată că și noi vom învia. Isus a fost om ca noi, a murit ca noi, a înviat și noi înviem. Spicul este vestitorul secerisului.

Mormântul e chezășia învierii. Natura moare toamna ca să învie primăvara și mai frumoasă. Tesal. 4. 13—15. Legăturile cu cei morți sunt indisolubile. Sufletul nu poate pieri. Mormântul nu este sfârșitul vieții. Legea firii ne spune că vieața trebuie să se continue și dincolo de mor-mânt. Adevărata vieață. Ezochil 37. 6.

3. Secade să respectăm învățăturile lui Isus. Să credem că ceea ce spune el este adevă-rat, este bine, este spre folosul nostru.

4. Să căutăm plinirea învățăturilor lui prin fapte. Iacob 2. 17. Iubirea deaproapelui, ierta-rea tuturor, pace, milostenie și fapte bune. Via-ța este pregătire pentru vecinicie. Să ne pre-gătim un sfârșit bun și sigur pentru fericirea ve-cinică. Aceasta este ziua..., să iertăm toate pen-tru înviere.

Trebuie să vie Primăvara

Un preot merse să vadă pe o bolnavă, care era foarte abătută. O chinuia mult gândul, dacă se află în harul lui Dumnezeu. Preotul o mân-gâia și-i aduse aminte de făgăduințele Mântui-torului. Dar bolnava nu simți nici o ușurare. Preotul se sculă atunci și se duse la fereastră, să privească în grădina acoperită de zăpadă. Pomii stăteau despuiți de frunze, iar crivățul sufla cu putere prin ramurile goale. Preotul tă-cu câțva timp, apoi spuse: „Ce pomii răi aveți în grădină!“ „Pentru ce?“ întrebă bolnava. „Nu vedeți, că sunt uscați și-și clatină în vânt ramu-rile goale? De ce nu-i tăiați?“ „Dar ce spuneți, Părinte? E doară iarnă! Când va sosi primăva-ra, au să dea muguri și la toamnă au să aibă și roade. Pomii nu-s de loc răi!“ Preotul se uită sever la bolnavă și-i zise: „Despre pomii știți judeca iar despre starea sufletului nu. Și în su-fletul tău nu-i verdeață acum: domnește iarna. Insă nu crezi că Atotputernicul, care după iar-nă trimite primăvara, poate să trimeată și în sufletul tău o primăvară nouă și o vieață nouă? Nu mai ai încredere în Dumnezeu? Când a pă-răsit el pe copiii săi în tristețea iernei, dacă au strigat la dânsul?“ — Bolnava tăcu rușinată. Apoi spuse: „Aveți dreptate, Părinte, eram des-curajată și de acolo îmi venia tristețea. Voiți aștepta cu răbdare până ce primăvara harului va luci și în sufletul meu întunecat!“

La înviere

.....„Cu moartea călcând
moartea celor din mormânturi
vieată le-a dăruit”.

Iată simbolul vieții adevărate. O vieată trebuie să moară pentru ca din trînsa să răsară alta mai bogată, mai viguroasă și mai frumoasă. Acesta este rostul adevărat al ficcării vieții. Coacerea este stadiul de moarte al fructului, care își jertfește vieța pe altarul naturii, pentru ca din moartea lui să nască alte energii multiplicare și mai îmbelsugate.

Așa a fost și moartea lui Isus pe cruce. Cu moartea aceasta Mântuitorul a adus cel mai strălucit prinos pe altarul purificării sufletești a omenimei și din mormântul lui a răsărit pe seama acestei omenimi izvorul dătător de vieată nouă, de energii neprihănite de forțe morale sănătoase, a căror țintă finală este fericirea.

La poalele crucii de pe muntele Golgota s'a zemislit primăvara renașterii sufletului omenesc.

Primăvara nasc toate pornirile de viguroasă tinerețe. Flacăra razelor de soare, cari dogore pajistea întelenită aprinde fiori de înviere în firele de iarbă și căpsorul florilor de Mai își scutură sfiiala și iasă îndrăsnete la lumină. Primăvara arde amorțea și avântul învierii licărește ca milioane de opăite tot mai stăruitor în cele mai dosite colțuri ale pământului. Natura întregă cântă psalmi de preamărire marclui orînduitotr al rosturilor eterne. Acțiune și creațiune se desfășură în fenomenele naturii. În munca aceasta uriașă nu se macină energii netrebnice, nu se sfarmă încordări pătimeșe, nu se cheltuie strigăte lămuritoare, toată lucrarea aceasta titanică e senină, domoală, potolită și călăuzită de zimbetul mulțămirii, a bucuriei de vieată, a celui mai desăvîrșit optimism. Nu vin mașini robotitoare să alcătuiască din combinații chemice colori și mireșme, nici mâna omului înlănțuit de mulțimea patimilor mărunte nu-și dă contribuția, pururi rōbită de interes, la minunata orînduire a legilor dumnezești.

Mâna nevăzută a lui D-zeu dă ființă făpturilor și le îmbracă în vestmântul ce te farmecă cu podoaba culorilor și a mireșmelor îmbătătoare.

Iată aceasta este vieța creatoare care renaște în cea mai desăvîrșită înfăptuire sub ocrotirea neprihănitei divinități.

Și toată făptura, fiecare în limba sa, laudă și preamărește pentru aceasta pe D-zeu.

Cântecul acesta de preamărire la care se asociază și omul nu porneste din idee, din rațiune, ci el izbucnește ca o manifestare spontană din sentiment, din izvorul nesecat al sufletului. Pentru aceea este cea mai candidă și cel mai curat manifest al sufletului omenesc.

E cea mai hotărîtoare dovadă că adevăratele concepții de vieată nu se pot făuri în arsenalul ideii legate de rațiune, ci în împărăția sufletului.

În analogia acestor considerații intră și actul divin săvârșit de Mântuitorul Isus Christos.

Pe muntele Golgota a murit Isus în Vinerea Paștilor. Ovreeii crucificatori și-au frecat mâinile zimbînd satisfăcuți: a murit revoluționarul. Ucenicii desnădăjduiți au esclamat: a murit măestrul; Maria Magdalena a plâns cu amar: a murit iubirea; Petru a suspinat: a murit iertarea; Iuda convins de adevăr a glăsuț: a murit dreptatea, iar inima de mamă a plâns lacrimi grele e resemnare: a murit copilul meu.

A murit Isus dar moartea lui a fost numai prologul revenirii la adevărata vieată.

Cu învierea lui s'a pornit uriașă desfășurare a energiilor divine în tot coprinsul pământului. Și răsadul acestor energii a fost altoit în suflete pentru că împărăția lui Isus este împărăția sufletului. Din acest motiv energiile acestea au rōbit sufletul masselor devenind o forță creatoare.

Isus a intrat întăi în colibilele săracilor, a sclavilor și a celor năpăstuiți de soarte. Și renașterea pornită din cele mai dosnice colțuri ale societății omenesti, subt ocrotirea duhului dumnezeesc al concepțiilor sale de vieată a frînt toate zăgazurile. Spiritul reacționar al vremilor a căutat să sugrume pe Isus. A schingiuit sute și mii de adepți ai lui, a sfășiast în circuri popoare întregi de mucenici, a ucis ostași și fete de împărați.

Dar porțile zăvorîte s'au surpat. Isus a intrat în palatele boerilor și împăraților, a intrat în alcătuirile politice și sociale ale statelor și-a pus pecetea pe filosofia școalelor și a științei, a cristalizat temelile legiurilor, s'a înălțat peste concepțiile unilaterale ale altor religii, a luat în mână steagul adevăratei democrații pe care l'a ținut în cursul veacurilor și l'ține și astăzi înălțat, chemând subt faldurile lui masele vie-

tuiturilor cari se frământă în căutarea adevărului și a fericirii.

Cu smerenia sufletului a biruit Isus în toate vremile sumeția rațiunii. A spălat picioarele ucenicilor, a răbdat chinuri și moarte și a iertat. Și astăzi mângăie sufletele zdrobite de durere, alină suferințele, leagă ranele, călăuzeste pe luptătorii vieții, bate la usa tuturor, tinde mână de ajutor acolo unde este chemat, și este prezent la muncă, pentru-că el însuși este simbolul muncii adevărate.

Sunt indivizi și societăți, sunt state și împărății cari caută să alunge pe Isus. Ranele ce le îndură însă Mântuitorul sunt izvor de renaștere nouă și calea celor rătăciți mai curând sau mai târziu duce tot la dânsul, pentru-că numai printr'însul se poate săvârși mântuirea căutăta.

Isus trăeste și va trăi în veci pentru-că împărăția lui este împărăția sufletului, iar rosturile lumii acesteia trecătoare n use pot menționa decât numai pe temelia sufletului. (s.)

Rugăciunea la biserică

— Unde te duci, femeie? întrebă într'o zi un liber cugetător pe-o femeie, pe care o cunoștea destul de bine.

— La biserică, spre a asculta sfânta slujbă, răspunse femeia.

— Și pentru ce? N'ai putea oare să te rogi tot atât de bine și în casa d-tale?

— Atunci femeia, în loc să-i răspundă la întrebare, îl întrebă:

— Dar D-ta unde te duci așa de dimineată?

— La cârciumă, răspunse el mândru.

— Și pentru ce? Ooare n'ai putea să-ți beai vinul foarte bine și în casa d-tale?

— E adevărat, răspunse liber-cugetătorul, dar la cârciumă vinul pare că are un gust deosebit; și apoi găsesc acolo prieteni.

— Tocmai așa e și cu rugăciunea (zise femeia zâmbind) pe care o fac în biserică. Intr'adevăr rugăciunea se potrivește mai bine acolo; unde găsesc și oameni cari se închină în sfîntenie.

Liber cugetătorul nu știu ce să răspundă și o porni înainte la drum.

În adevăr. *Biserica e casa rugăciunii*. Acolo, omul se roagă mai fierbinte ca în casă, pentru-că în biserică, toate inspiră duh de rugăciune și de sfîntenie.

„D. O.“

Ocupațiile preotului

„Când preoții — părăsind băncile, negoțul și alte ocupații incompatibile — s'ar întoarce la misiunea lor pastorală, multe rele din țară s'ar îndrepta“. Aceste semnificative cuvinte, pline de părintească înruntare și dureroasă constatare, le-am reținut din o cuvântare a d-lui general Mărdărescu, ministru de războiu. Și cum ele privesc pe unii dintre preoți, ne simțim datorii a le comunica preoțimii.

Nici când biserica noastră n'a fost mai amenințată, ca'n zilele aceste. Ce au suferit alte biserici în veacurile de mult trecute, aceea ne amenință pe noi acum. Confesiuni străine ne dușmănesc. Ele s'au sporit mul în noua Românie. Iară sectele rod pretutindena la rădăcină, ajutate cu banii grei din afară.

În asemenea situațiune, plină de răspundere, pot unii din preoții noștri să-si mai neglijeze slujba, ocupându-se vecinic cu tot felul de dăraveri?

Mai poate-i lăsa inima, să se uite cum lupii sfâșie turma și să plece la agitații politice în sf. marele post, predicând prin sate — în locul învățăturilor evanghelice de pace, iertare și înfrățire — dispreț, ură și cuvinte de hulă la adresa adversarilor politici? Mai pot găsi scuze de-a nu merge la adunările pastorale; iară pentru „varnița“ comercială, pentru bancă, cooperativă, etc., au vreme totdeauna, chiar și Dumnezeu?!

De sigur traiul e greu și scump. Preotul trebuie să-și vadă și de gospodărie etc., dar este vreme pentru toate. Atenția principală însă trebuie să-i fie îndreptată asupra turmei zilnic: sfătuind, mângâind, povățuind, îndreptând și ajutând.

Unde poporul va vedea zelul și interesul preotului, acolo turma va fi strîns unită în jurul pastorului și nu se va rupe de el. Dacă însă se va menține la mulți vorba unuia; „Eu vă botez, vă cunun și vă îngrop: încolo ce-mi mai pasă de voi!“, atunci se vor găsi alți părinți sufletești și credincioșii bisericii noastre se vor strecura acolo, unde află inimă și îngrijire sufletească.

Să ne întoarcem deci toți — și nu numai o parte — la altar și la chemarea lui, căci grea răspundere ne apasă mai mult azi, decât oricând.

„Apostolul“

UN SENATOR

Moise și mielușelul

„Omul drept poartă grija de viața dobitoacelor lui”.
(Prov. 12,10).

Odată, Moise păzea oile socrului său Sitro. Un mielusel îndepărtându-se de turmă, fugi în pustiu, unde rătăci încoace și încolo. Moise observă îndată dispariția animalului, a cărui fugă nu și-o putea explica. Până atunci chiar, se juca vesel și sărise printre tovarășii lui. Moise alergă după mielușel, care se îndepărta în sărituri repezi, din ce în ce mai mult.

Deodată se opri. Moise se apropie de el și ce văzu? Mielușelul stătea lângă un izvor limpede și își potolia setea cu apă proaspătă. Atunci își dete Moise seama că setea gonise pe miel de lângă turmă și îi fu milă de el.

— Micule animal, zise el, eu nu m'asi fi gândit, poate, niciodată că setea te-a gonit dela turmă. Abia acuma înțeleg. Și fiindcă vei fi oboșit, te voi duce cu până la tovarășii tăi.

Zicând acestea, Moise luă mielușelul pe brațe și-l duse cu grije înapoi la turmă.

D-zeu însă îi zise:

— Moise, dacă ți-e milă atâta de un animal, cât de mare trebuie să-ți fie milă de oameni. Numai tu singur ești în stare să fii conducătorul poporului meu! — „D. O.”

Sfântul Sinod

Sesiunea Sf. Sinod, prorogată acum două luni, a fost redeschisă iMercuri, la 1 Aprilie.

Sinodul, ocupându-se de recursul făcut de preotul Tudor Popescu, dela biserica „Cuibul cu barză” din București, contra sentinței de caracterizare a Consistoriului spiritual, a respins recursul.

În cursul judecării acestui proces și după examinarea credinței preotului Tudor Popescu de către comisiunea cerdinței preotului Tudor Popescu de către comisiunea sinodală, sf. Sinod, în unanimitate de voturi, constată, că numitul preot nu numai într'un singur punct, ci în mai multe puncte esențiale s'a abătut dela doctrina bisericeii noastre ortodoxe. Aceste rătăcirii și abateri Sf. Sinod, cu unanimitatea glasurilor sale, le condamnă. Astfel, se înțelege dela sine, că nu mai poate rămâne nici o clipă slujitotrul acelei bisericeii, a cărei dogme și învățături refuza să le creadă și deci nu putea nici

să le propovăduiască. Pe temeiul acestor considerațiuni, Sf. Sinod, — după ce a încercat zadarnic, cu cea mai largă bunăvoință și părintească iubire, readucerea lui la treapta credinței bisericeii, a cărui slujitor a fost, — cu multă durere a tras consecințele firești ale atitudinii, pe care preotul Tudor Popescu a luat-o față de biserică și doctrina ei, excomunicându-l din sânul bisericeii ortodoxe și comunitatea ei.

Membrii Sinodului au votat apoi regulamentul de organizare al clerului militar, întru cât ministerul de războiu a înființat anul acesta încă 40 de posturi de preoți militari.

În urină, s'au citit și aprobat mai multe rapoarte privitoare la lucrările bisericești.

„Cu măsura care veți măsura se va măsura și vouă”. (Mat. 7, 2.)

În viața de toate zilele obvin întâmplări, cărorora apoi li-se dau diferite explicații. Omul cu mintea sănătoasă însă le judecă sub raportul dreptății lui D-zeu.

Așa, într'o zi, un om din nebăgare de seamă — fără să fi fost beat, — și-a pierdut din buzunar trei mii de lei. Fără a cărti și fără părere de rău se mângăia singur, spunind că întâmplarea aceasta o consideră ca o urmare — care trebuia să vină — a faptei sale din tinerețe, când a furat briul unei femei, ce conținea 30 fl., pe când aceasta dormea.

În continuare omul îmi mai povesti, cum în două primăveri i-au mâncat lupii doi cai și aceasta iar în urma aptei sale din copilărie, când sus pe munte, într'o vară, a ucis doi cai vagabonzi pentru hrana câinilor. În firul acestora iată și o altă întâmplare de felul celor de sus. Unul venind dela târg, găsește în marginea drumului o sumă considerabilă de bani. Plin de bucurie, veni acasă cu gândul să-si cumpere o pereche de boi. Dar bucuria în curând intru întristare i-s'a prefăcut, căci urcând într'o noapte treptele trenului ce ducea spre târg, îi fură cineva banii găsiți împreună cu biletul de tren și cu tot ce mai avea la el. Și el săvârșise când va un furt.

Nesfârșit este lanțul astorfel de istorisiri, pline de învățăminte pentru cei ce ochi au să le vadă și urechi să le audă. Și sunt mulți cari nu cred că și în zilele noastre se întâmplă minuni.

N. V. preot

COMUNICĂRI

Nr. 2319. — Dela prefectura județului Turda Arieș primim următorul comunicat sub Nr. 871: — „Ni se semnalează că unii dintre D-nii preoți ajung adeseori în conflict de atribuțiuni cu învățătorii dela Școalele de Stat și nu-i împărtășesc de întreg sprijinul necesar unei munci rodnice și armonioase.

Cu onoare Vă rugăm să binevoiți a atrage atențiunea D-lor preoți de sub ordinele D-v. că în viitor cu ocaziunea controlului prescriș să rămână strict în sfera atribuțiunilor proprii și să lucreze în toate chestiunile cari privesc învățământul public, organizațiunile culturale și economice în bună înțelegere și acord cu corpul didactic.

Turda, la 25 Martie 1924.

Dr. Vasile Mester, prefect.

Am ruga pe d-l prefect să binevoiască a da un comunicat similar și organelor școlare.

ȘTIRI

Concordatul. Cu ocazia colegiilor preoțești din eparhia noastră, ținute în 27 Martie preoțimea tractelor noastre a adus următorul conclud în chestia concordatului:

„Preoțimea ortodoxă română a fost totdeauna sentinela cea mai credincioasă a neamului și a cultivat cu statornicie de mucenic sentimentul de unire într-o singură țară; nici odată nu s'a orientat în datorințele sale după factori în afară de granițele țării.

În virtutea trecutului său de sentinelă a neamului și țării, preoțimea ortodoxă română să simte datorare să deie semnalul când vede apropiindu-se vre-o primejdie.

În proiectatul concordat cu scaunul papal preoțimea ortodoxă vede primejdia calului troian, ce ar avea efectul nedorit de a tulbura pacea conștiințelor sufletesti înlăuntrul țării.

Suveranitatea neamului și a statului român nu poate fără știrbirea demnității sale să admită crearea unui stat în stat, cum să consideră pe sine biserica papală.

Tratându-se dar despre concordat ne simțim datori și noi preoțimea în dragostea de neam

și țară să semnalăm primejdia concordatului și să rugăm pe factorii competenți cu să ia dela ordinea zilei pentru totdeauna această chestiune inoportună intereselor superioare ale țării.

* * *

Episcop nou. Dumineca trecută a fost instalat în scaunul de episcop al eparhiei Huși P. S. S. Iacob Antonovici.

* * *

Statistică interesantă. În zilele trecute a apărut sematismul arhidiecesei unite dela Blaj. Din aceasta se vede că personalul bisericesc din Blaj constă din următoarele persoane: 10 canonic, 9 asesori, în cancelaria metropolitană 8 membri, la extorat 19 membri, la administrație 8 membri, la școalele din Blaj 7 directori, 74 profesori și 3 învățători. Arhidieceasa are 35 protopopiate cu 713 parohii și 541 preoți la 504.141 suflete. 183 parohii vacante.

Noi eparhia Clujului avem 542 parohii cu 16 protopopiate la 288.998 suflete. Iar în centru avem 2 asesori, un secretar și 8 funcționari. În total 11 oameni afară de P. S. Sa episcopul, pe când Blajul în proporția numărului sufletelor și a parohiilor are în centru un personal de 133 oameni. Și frații uniți totuși strigă în gura mare cu orice prilej că sunt nedreptățiți de statul românesc.

* * *

Amenințatori. În legătură cu demonstrațiile studențești gazetele jidovesti din București încep să amenințe. Aruncă vina pe toată lumea românească din țară. Vinovați pentru agitațiile studențești sunt după dânsii: guvernul, politicienii, partidele politice, instituțiile de cultură, presa creștină, intelectualii, dascălii, preoții, — chiar și aerul și apa țării. De toți aceștia însă nu le pasă, căci „toată acțiunea antisemită, ori cât s'ar înteti, și chiar dacă ar lua proporțiile pogromurilor rusești, nu va influența nici odată în chip esențial rostul populației evrești din țară. Prin urmare tot ce se vorbește e vorbă de ciacă, tot ce se face e apă în piută“. („Adev.“)

Iar în continuare „Dimineata“ amenință guvernul cu cuvintele: „grijiți că cine samănă vânt seceră furtună“.

* * *

Religia în școale. Ministerul Instrucției prin ordinul său Nr. 19107 a dispus ca să se prevadă ore de religie și în școalele comerciale.

* * *

† Iancu Ștefănuț preot în Mândruloc a reposat în 12 Aprilie în vârstă de 60 ani după un serviciu de 33 ani ca preot. Odihnească în pace.

* * *

Record postal. O carte poștală trimisă din Lucerna la 20 Februarie 1910 d-soarei Fernando Motta, dansatoare la teatrul Capitale, din Toulouse, a ajuns la destinație la 25 Martie 1924.

CĂRȚI

La consistoriul nostru sunt depozitate spre desfacere următoarele cărți :

1. Papism și ortodoxism în Ardeal de Dr. G. Ciuhaudu — — 12.— Lei
2. Români ortodocși și Români uniți de Dr. G. Ciuhaudu — 10.— Lei
3. Ortodoxia și creștinismul apusean de P. L. Nicodim — — — 8.— Lei
4. Schisma Românească sau Unirea cu Roma — — — — — 2,50 Lei
5. Analele Asociației „A. Șaguna” II. și III. à 20 lei, pentru membri — — — — — 16.— Lei
6. Invățăminte cu icoane (12 cărți poștale cu icoane din Sft. Scriptură) — — — — — 10.— Lei
7. Vieța unei mame credincioase de Dr. I. Lupaș — — — 5.— Lei
8. Spice din istoria bisericii de Dr. I. Lupaș — — — — — 5.— Lei
9. O pagină din lupta noastră pentru existență de P. S. N. Ivan — — — — — 5.— Lei
10. Memoriile Arhiepiscopului și Mitropolitului Andrei Șaguna 25.— Lei
11. „Pentru neam și lege”, predici împotriva sectarilor de Dr. G. Comșa — — — — — 35.— Lei
12. „Istoria Românilor” de Dr. Ion Lupaș — — — — — 50.— Lei
13. „Problema educației sexelor” — 8.— Lei
14. „Femeia” de Dr. C. Stanca — — 20.— Lei
15. Regule de drept și de morală scoase din Sfânta Scriptură de M. Dupin trad. de M. W. Pacu — — — — — 35.— Lei

Ad. Nr. 131.

2—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă veteranul preot Ioan Ursa în parochia Meteș cu jilia Găureni protopresbiteratul Albei Iulia, să publice concurs cu termen de 30 de zile de la prima publicare în „Renasterea”.

Capelanul ales va beneficia de jumătate din toate venitele de la parohie și de întregirea de la stat pentru capelani.

Concurenții vor înainta cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopresbiteral în termenul fixat, iar pe lângă încunostințarea oficiului prot. pot a se prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare la biserică pentru a face cunoștință cu poporul.

Alba-Iulia, 10 Aprilie (28 Martie) 1924.

Oficiul protopresbiteral ort. rom. al tractului Alba Iulia în conțelegere cu comitetul parochial.

FLORIAN RUSAN
adm. prot.

Imprimare Oficiale

In atențiunea oficiilor protopopești
și parohiale

Toate imprimarele pentru încheierea socotelilor bisericesti și școlare, blanchete pentru rapoarte oficiale, precum și orice fel de rechisite de birou se află depozitate și se pot comanda cu prețuri convenabile dela

LIBRĂRIA

„Cartea Românească” S. A.

Sucursala CLUJ, Piața Unirii Nr. 7.

Expediția se face cu ramburs.